

1) De huidige natuurwetgeving is het resultaat van visie en consensus tussen economische belangen enerzijds en ecologische belangen anderzijds. Het gegeven dat steeds meer soorten in toenemende mate onder druk komen te staan, bedreigd worden of zelfs verdwijnen is feitelijk het meest logische bewijs dat de wetgeving zelfs de ecologische belangen nog onvoldoende beschermt.

Iedere afbreuk aan de huidige wetgeving kan daarom nooit lijden tot een verbetering van de natuurbescherming in brede zin.

Met het voorliggende voorstel is slechts binnen de kaders van de Europese mogelijkheden gezocht naar de minst kostbare vorm van ecologische bescherming. Economisch belang is met die keuze als waardevoller beoordeeld. Daarmee is ecologisch belang afhankelijk gesteld van economisch belang terwijl dit andersom niet zo is.

Zo vermaak je natuurbescherming tot een ondergeschikte hobby die slechts bedreven mag worden zo lang het de economische groei niet aantast.

Dit is een slechte keuze voor al het leven dat hiervan de dupe gaat worden en onontkeerbaar. Bovendien is het een lafhartige keuze. Slechts vasthouden aan de minimale lijn die op Europees nivo haalbaar is gebleken gezien de economische belangen van alle regeringen die de nek niet durven of willen uitsteken voor plant, dier en natuurlijke leefomgeving is ondermaats. Het is zelfs 'laf' te noemen je als staatssecretaris je daarachter te verschuilen; lekker uit de vuurlinie. Vogels zijn blijkbaar minder fortuinlijk.

Het voorstel voor de nieuwe Natuurwet voorziet in veel minder bescherming voor vogels en andere natuurwaarden in Nederland. Het gaat niet verder dan wat is vereist op grond van het Europese recht en laat daarmee alle nationale ambities voor natuurbescherming vallen. In ons dichtbevolkte land is echter een ijzersterke natuurwet nodig die bescherming biedt aan ons nationale natuurlijk erfgoed. “Aanvullend nationaal natuurbeschermingsrecht blijft noodzakelijk om natuurwaarden goed te beschermen” (hoogleraren Bastmeijer en Backes). De ontwikkeling van een overheid die de natuur ruimhartig beschermt, naar een overheid die natuurbeleid reduceert tot iets wat vooral hinderlijk is, is volstrekt onwenselijk.

2) Ecologische bescherming is zo belangrijk dat dit nooit een versnipperde verantwoordelijkheid kan en mag zijn van verschillende overheden. Niet voor niets dat zelfs Europa hier minimale eisen aan heeft gesteld om zo zelfs voor landen in ieder geval een ondergrens te stellen. Het is niet uit te leggen om enerzijds vast te willen houden aan Europese regelgeving en anderzijds verantwoordelijkheid af te schuiven naar lagere overheden. Dit kan alleen worden uitgelegd als ruiterlijk wordt toegegeven dat met volstrekt niet is geïnteresseerd in bescherming, uitvoering en handhaving van ecologische waarden. Nu al worden jagers, rechtstreeks belanghebbenden bij afschot, betrokken bij de uitvoer van natuurbescherming. Een neutraal oordeel kan van hen onmogelijk worden verwacht. Juist daarom zal er een landelijk eenduidig, bevlogen en gepassioneerde uitvoering aan de wetgeving moeten zijn.

Het wetsvoorstel creëert op veel punten meer onduidelijkheid voor burgers, bedrijfsleven, en bestuurders. Verschillende passages in de wet kunnen op meerdere manieren worden uitgelegd. Zoals de bepaling dat verstoring van vogels alleen nog verboden is als het ‘van wezenlijke invloed is op de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort’. Zo’n formulering laat te veel ruimte voor interpretatie

3) Natuur, plant en dier is niemands eigendom en tegelijkertijd ieders verantwoordelijkheid. Het 'toe-eigenen' van eigendomsrecht door vogels minder bescherming te bieden en afschieten

toe te staan beperkt anderen in hun 'rechten' te genieten van deze vogels en plezier en genoeg te beleven aan hun aanwezigheid.

Met de voorliggende voorstellen word leven verkwanselt en belangen en rechten van natuur minnende Nederlanders ondergeschikt gemaakt aan afschot. Een slecht voorbeeld voor Europa welke rol de overheid niet eens zou moeten willen overwegen.

A. Het aantal bejaagbare vogelsoorten wordt uitgebreid met grauwe gans, kolgans en smient. Soorten waar Nederland een internationale verantwoordelijkheid voor draagt omdat een substantieel deel (bijvoorbeeld smient 50%, kolgans 70%) van de Europese populatie in Nederland broedt of overwintert. Deze soorten moeten niet als bejaagbare soorten worden aangewezen.

B. Natuurgebieden die niet onder Europese regels vallen, worden niet meer beschermd door het Rijk. De regeling voor beschermde natuurmonumenten (in totaal 66 gebieden met in totaal maar liefst 3.465 hectare) komt geheel te vervallen. Ook op andere punten wordt gebiedsbescherming uitgekleeft. Het wetsvoorstel moet aangepast worden om te verzekeren dat alle natuurgebieden in Nederland de bescherming krijgen die zij verdienen.

C. De afgewogen natuurbescherming die de afgelopen 100 jaar in Nederland tot stand is gebracht met een gezamenlijk draagvlak bij zowel politiek links en rechts, particulieren en overheid, boeren en beschermingsorganisaties - dreigt door deze wet bij de schroothoop gezet te worden.